

Arrest

nr. 334 942 van 27 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BENMOULAHOUME loco advocaat C. DESENFANS. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 18 november 2022 dient verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, samen met zijn echtgenote M.B.E. (gekend onder rolnummer RvV X), die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 april 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 7 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op [...] 2000 in Snezhnoye, Oekraïne. U woonde heel uw leven in Torez, Donetsk en verkreeg in 2016 een paspoort van Donetsk. In 2021 nam u de Russische nationaliteit aan en verkreeg een Russisch paspoort. JU leerde in 2019 uw Congolese vrouw M.B.E. (DV: [...]; CG: [...]) kennen via internet. In september 2020 kwam zij bij u inwonen in uw huis in Torez. Uw vrouw werd echter vaak nageroepen en beledigd omwille van haar etnie. Kort na uw vrouw haar aankomst, werd u ook in elkaar geslagen toen u op weg was van uw werk naar huis. Daarnaast werd jullie huis ook meermaals bekogeld met stenen. In juni 2022 kwamen jullie te weten dat uw vrouw zwanger was en jullie besloten te vluchten uit Rusland.

JU vertrok samen met uw vrouw M.B.E. (DV: [...]; CG: [...]) uit Torez op 17 juli 2022, de volgende dag waren jullie in Moskou en 19 juli waren jullie in Wit-Rusland. Jullie probeerden meermaals de grens over te steken en eind september werd u opgepakt en terug gestuurd naar Rusland. Na een paar weken vertrok u van Rusland richting Finland. U verbleef ongeveer een week in Finland waarna u doorreisde tot in Polen, waar uw vrouw M.B.E. (DV: [...]; CG: [...]) op dat moment verbleef. Jullie vertrokken samen richting België en arriveerden hier op 10 november 2022. Jullie dienden op 18 november 2022 jullie verzoek om internationale bescherming in België in.

Op het einde van de zomer van 2022 werd u opgeroepen voor uw legerdienst. U verklaart deze niet te willen uitvoeren voor de belangen van iemand anders.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: een foto van uw paspoort van Donetsk, een foto van uw geboorteakte en een foto van uzelf aan het werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

*Wat betreft uw weigering om uw militaire dienstplicht te vervullen (CGVS, p.8), dient vooreerst te worden benadrukt dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Temeer omdat uit de beschikbare objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, **The Russian Federation - Military service** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-reportmilitary-service> en **EUA COI Query - Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service** beschikbaar op) blijkt dat dienstplichtigen niet worden ingezet in de strijd op het Oekraïense grondgebied. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging of ernstige schade in de zin van voormelde bepalingen.*

Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering voor het vervullen van de verplichte militaire dienst is ingegeven door het feit dat u niet wil sterven voor de belangen van iemand anders en gezondheidsproblemen heeft (CGVS, p.8). Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder haalt u aan dat u uw legerdienst zou weigeren omdat broeders elkaar daar vermoorden. Slavische mensen vermoorden andere Slavische mensen en daar bent u tegen (CGVS, p. 8-9). Tegelijkertijd blijkt echter uit uw verklaringen dat u wel begrip heeft voor de oorzaak oorlog. U verklaart immers dat Rusland aanleiding had om Oekraïne binnen te vallen, gezien zij volgens u de overeenkomst van Minsk hebben overtreden (CGVS, p.9-10). U vindt ook dat de Oekraïense overheid dient af te treden en de huidige Oekraïense machtshebbers allen strafrechtelijk vervolgd zouden moeten worden. Hoewel uit uw verklaringen dus blijkt dat u niet akkoord bent met een bepaald aspect van de oorlog, met name het feit dat Slavische broeders elkaar vermoorden, blijkt nergens duidelijk dat u volledig tegen oorlog bent an sich. Dit selectieve gewetensbezwaar is dan ook niet van dien aard dat het aanleiding kan geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.

Daarnaast haalt uw advocaat nog in ondergeschikte orde aan dat er u subsidiaire bescherming dient te worden toegekend op basis van het blindelings geweld (CGVS, p.13). Waar kan worden aangenomen dat er in de provincie Donetsk sprake is van willekeurig geweld, dient er echter te worden opgemerkt dat u de Russische nationaliteit bezit en bijgevolg ook over een intern vluchtalternatief naar Rusland beschikt. Uit de bijgevoegde landeninformatie (zie blauwe map) blijkt dat er een aantal moeilijkheden zijn waarmee voormalige inwoners van de bezette gebieden geconfronteerd kunnen worden bij vestiging in de Russische Federatie zelf. Zo kan het ontbreken van een woonregistratie in het verkregen Russisch paspoort voor personen afkomstig uit de bezette gebieden moeilijkheden veroorzaken bij het verkrijgen van medische hulp, sociale steun of pensioenen in de Russische Federatie en deden er zich gevallen voor waarbij personen die afkomstig zijn uit de geannexeerde regio's op de arbeidsmarkt in Rusland discriminatie ondervinden omwille van hun afkomst. Er is echter geen informatie beschikbaar over grootschalige of systematische moeilijkheden waarmee de bevolking uit de bezette gebieden geconfronteerd worden bij vestiging in de Russische Federatie.

Bovendien bent u zelfredzaam genoeg om u ergens anders in Rusland te kunnen vestigen. Zo beheerst u het Russisch (zie gehoorverslag) en heeft u uw middelbaar onderwijs automechaniek, metaalbewerking en lasser afgewerkt (Verklaring DVZ, randnr.11). Daarnaast heeft u ook steeds, wanneer er werk was, gewerkt in Rusland in het verleden. U verklaarde drie verschillende jobs te hebben gehad zijnde als lader, in de bouw en m.b.t. verwarmingsinstallaties (CGVS, p.5). Betreffende uw gezondheidstoestand verklaart u dat u last heeft van uw rug doordat uw ene been korter is dan uw andere. U heeft ook problemen met de zenuwen in uw heup en valt soms zomaar flauw (Verklaring DVZ, randnr.29). Hoewel kan worden aangenomen dat dit voor eventuele moeilijkheden kan zorgen in uw dagelijks leven, volstaan deze problemen op zich niet om aan te nemen dat u niet in staat zou zijn om u ergens anders te vestigen dan Donetsk. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw medische toestand uw dagelijks leven dermate zou verhinderd hebben, dat u niet zelfstandig kan leven.

*Ten slotte verklaarde u nog bij DVZ dat u werd geregistreerd bij het verlaten van Rusland en u gehoord heeft dat als u zou terugkeren naar de Russische Federatie u iets niets goed zou te wachten staan (Vragenlijst CGVS, randnr.5). Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer** van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.***

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een

eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdrijf kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen. Zo haalde u deze vrees niet zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud, ook niet wanneer er u werd gevraagd naar uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.12-13). Het feit dat u dit zelf niet meer aanhaalt als vrees doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees.

De door u neergelegde documenten slagen er niet in bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw paspoort van Donetsk en uw geboorteakte attesteren uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De foto van uzelf aan het werk levert geen bijzondere bewijswaarde voor uw dossier.

Betreffende het verzoek om internationale bescherming dat uw vrouw M.B.E. (DV: [...]; CG: [...]) in België heeft ingediend, dient te worden opgemerkt dat zij verklaarde niet de Russische nationaliteit te bezitten. Bijgevolg werd haar nood aan internationale bescherming beoordeeld ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, met name de Democratische Republiek Congo. Het CGVS nam in haar hoofde tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/3,

48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verder voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging omwille van zijn weigering om zijn militaire dienstplicht te vervullen geeft verzoeker volgende toelichting:

“Ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij vreesde terug te keren naar zijn land van herkomst vanwege de huidige oorlog tussen Rusland en Oekraïne, en dat hij vreesde zijn dienstplicht te moeten vervullen (NPO, blz. 8) vanwege de oproep die hij meer dan twee jaar geleden had ontvangen (NPO, blz. 5-6).

In zijn beslissing verklaart de verwerende partij dat zij niet overtuigd is van de realiteit van verzoekers vrees, en verwijst zij hoofdzakelijk naar twee objectieve bronnen (Militaire dienst, contractuele soldaten en mobilisatie en EUAA COI-rapport. Militaire dienst) om te beweren dat de vrees van verzoeker niet voldoende was aangetoond.

Ten eerste moet erop worden gewezen dat de twee bronnen waarnaar de verwerende partij verwijst, niet actueel genoeg zijn, aangezien de genoemde rapporten respectievelijk in december 2022 en oktober 2023 zijn gepubliceerd.

Vervolgens merken we op dat de verwerende partij een partijdige lezing geeft van de bronnen waarnaar zij verwijst. Het COI-rapport van de EUAA. Militaire dienst van december 2022 stelt dat personen die geen gehoor geven aan oproepen om hun militaire dienstplicht te vervullen, ernstige straffen riskeren: [...]

Als de verzoeker naar zijn land van herkomst zou terugkeren, zou hij als deserteur worden beschouwd, aangezien hij niet positief had gereageerd op de oproep die hij had ontvangen. Volgens het Wetboek van Strafrecht wordt desertie in Rusland zwaar bestraft:[...]

Uit deze passages blijkt duidelijk dat verzoeker het risico loopt het doelwit te worden van de Russische autoriteiten als hij terugkeert naar zijn land van herkomst vanwege zijn weigering om militaire dienst te vervullen.

Wat zijn redenen voor dienstweigering betreft, heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk uitgelegd dat hij tegen oorlog was en dat hij niet naar de oorlog wilde vanwege zijn diepgewortelde overtuigingen (NPO, blz. 8, 9, 10). Ten strijde trekken en zijn Slavische broeders mogelijk doden druist in tegen de overtuigingen van verzoeker (NPO, p.8). Deze verschillende elementen versterken de vrees van verzoeker.”

Wat betreft zijn vrees voor vervolging als terugkeerder uit Europa naar de Russische Federatie geeft verzoeker volgende toelichting:

“Ten slotte moet bij lezing van de bestreden beslissing worden opgemerkt dat de verwerende partij geenszins de risico's analyseert waaraan verzoeker zou zijn blootgesteld indien hij naar Rusland zou worden teruggestuurd, na de weigering van zijn verzoek om internationale bescherming in België.

Ter herinnering: sinds het begin van de Russische invasie in Oekraïne in februari 2022 zijn de betrekkingen tussen België en Rusland verslechterd, wat de perceptie van België door de Russische autoriteiten heeft beïnvloed.

Als lid van de Europese Unie en de NAVO heeft België de Russische agressie scherp veroordeeld en actief deelgenomen aan de economische en diplomatieke sancties tegen Rusland. Dit standpunt heeft ertoe geleid dat de Russische autoriteiten België beschouwen als een land dat zich schaaft achter het westerse beleid dat vijandig staat tegenover hun belangen. De Russische president Vladimir Poetin heeft onlangs een controversiële uitspraak gedaan over de geschiedenis van België: [...]

Sinds het begin van de oorlog zijn Belgische diplomaten Rusland uitgezet en zijn er beperkingen opgelegd aan de activiteiten van Belgische instellingen in Rusland.

In reactie hierop handhaafde België zijn standpunt ten gunste van Oekraïne, terwijl het opriep tot dialoog en de-escalatie. De negatieve perceptie van België door de Russische autoriteiten blijft echter bestaan, gevoed door de deelname van België aan Europese initiatieven om Oekraïne te steunen en Rusland te sanctioneren.

Kortom, sinds het begin van het conflict in Oekraïne beschouwen de Russische autoriteiten België als een tegenstander die zich achter de westerse standpunten schaaft, wat heeft geleid tot een verslechtering van de bilaterale betrekkingen en een negatieve perceptie van België door Rusland.

Sindsdien zijn er geen rechtstreekse vluchten meer tussen België en Rusland. België raadt formeel alle reizen naar Rusland af sinds het uitbreken van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne.”

Wat betreft de veiligheidssituatie in de Russische Federatie geeft verzoeker volgende toelichting:

“Zoals vermeld in punt 4.1.1 van het verzoekschrift, raadt België formeel alle reizen naar Rusland af (wij verwijzen).

Op dit moment zijn er geen rechtstreekse lucht- of landverbindingen tussen Rusland en de Europese Unie meer mogelijk sinds februari 2022. Deze maatregelen werden opgelegd door de landen van de Europese Unie na de verslechtering van de situatie in Rusland na het uitbreken van de oorlog tegen Oekraïne.

De Finse premier herhaalde recentelijk dat Rusland nog steeds de grootste bedreiging vormt voor de veiligheid van het Europese grondgebied: [...]

Bovendien is het vanwege de censuur en de autoritaire macht die momenteel in Tsjetsjenië aan de macht is, onmogelijk om een duidelijk en nauwkeurig beeld te krijgen van alle veiligheidsincidenten die in Rusland plaatsvinden:[...]

Tot slot heeft Rusland censuurwetten aangenomen die alle tegeninformatie over de oorlog in Oekraïne verbieden. Deze wetten veroordelen sterk elke stem die tegen het officiële discours van de Russische autoriteiten ingaat:[...]

In het licht van deze objectieve en actuele informatie lijkt het duidelijk dat de verzoeker een reëel risico loopt als zij terugkeert naar Rusland.”

Tot slot voert hij nog een algemeen betoog over het voordeel van de twijfel en meent dat dit op hem moet worden toegepast.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om ‘een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie’ te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling van de zaak

4.1. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

4.2. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

4.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.5. Verzoeker verklaart de Russische Federatie te hebben verlaten uit vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten omwille van zijn weigering om zijn dienstplicht te voldoen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.6. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

4.7. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn weigering om zijn militaire dienstplicht te vervullen, slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker opwerpt dat de bronnen waarop de commissaris-generaal zich baseert niet actueel genoeg zijn aangezien de rapporten dateren van december 2022 en oktober 2023, brengt verzoeker geen eigen (actuelere) bronnen aan waaruit blijkt dat de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal een partijdige lezing geeft van de beschikbare bronnen, beperkt verzoeker zich louter tot het uiten van algemene kritiek. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus, "Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie", EUAA COI Report, "The Russian Federation - Military service" en EUAA COI Query, "Major developments in the Russian Federation in relation to political opposition and military service", werd op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de militaire dienstplicht in de Russische Federatie.

Waar verzoeker opwerpt dat hij vervolging vreest omdat personen die geen gehoor geven aan oproepen om hun militaire dienstplicht te vervullen, (zwaar) strafrechtelijk worden vervolgd in de Russische Federatie, merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden militaire dienst uit te oefenen, kan niet worden beschouwd

als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regelgeving waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, een gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn staat van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, nrs. 167-174)

In casu dient te worden vastgesteld dat door verzoeker geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar zijn diepgewortelde overtuigingen, met name dat het ten strijde trekken en zijn Slavische broeders doden indruist tegen zijn overtuigingen. In de bestreden beslissing wordt met recht het volgende overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw weigering voor het vervullen van de verplichte militaire dienst is ingegeven door het feit dat u niet wil sterven voor de belangen van iemand anders en gezondheidsproblemen heeft (CGVS, p.8). Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder haalt u aan dat u uw legerdienst zou weigeren omdat broeders elkaar daar vermoorden. Slavische mensen vermoorden andere Slavische mensen en daar bent u tegen (CGVS, p. 8-9). Tegelijkertijd blijkt echter uit uw verklaringen dat u wel begrip heeft voor de oorzaak oorlog. U verklaart immers dat Rusland aanleiding had om Oekraïne binnen te vallen, gezien zij volgens u de overeenkomst van Minsk hebben overtreden (CGVS, p.9-10). U vindt ook dat de Oekraïense overheid dient af te treden en de huidige Oekraïense machtshebbers allen strafrechtelijk vervolgd zouden moeten worden. Hoewel uit uw verklaringen dus blijkt dat u niet akkoord bent met een bepaald aspect van de oorlog, met name het feit dat Slavische broeders elkaar vermoorden, blijkt nergens duidelijk dat u volledig tegen oorlog bent an sich. Dit selectieve gewetensbezwaar is dan ook niet van dien aard dat het aanleiding kan geven tot het toekennen van een internationale beschermingsstatus.”

De Raad acht voormelde overwegingen pertinent en draagkrachtig en treedt deze bij.

4.8. Wat betreft verzoekers vrees voor vervolging als terugkeerder uit Europa naar de Russische Federatie werd in de bestreden beslissing met recht het volgende overwogen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (zie COI Focus Russische Federatie – Terugkeer van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een

eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen. Zo haalde u deze vrees niet zelf aan tijdens uw persoonlijk onderhoud, ook niet wanneer er u werd gevraagd naar uw verklaringen bij DVZ (CGVS, p.12-13). Het feit dat u dit zelf niet meer aanhaalt als vrees doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat de Russische autoriteiten België beschouwen als een tegenstander die zich achter de westerse standpunten schaaft, wat heeft geleid tot een verslechtering van de bilaterale betrekkingen en een negatieve perceptie van België door de Russische Federatie.

Uit het geheel van de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend en terug te keren naar het land en de regio van herkomst van verzoeker zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar zijn verzoek om internationale bescherming, zijn verblijf in Europa en de negatieve perceptie van de Russische Federatie ten aanzien van België volstaat zodoende niet om tot een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker brengt in casu echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in de verhoogde negatieve aandacht van de aldaar aanwezige autoriteiten zou riskeren te komen staan.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het reisadvies waarbij de Belgische autoriteiten alle reizen naar de Russische Federatie formeel afraden, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van de Russische Federatie, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit heeft en vandaar afkomstig is. Dergelijke reisadviezen zijn in casu irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de verzoeker om internationale bescherming, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van de Russische Federatie.

4.9. Verzoeker voert geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, oordeelt dat de voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

4.10. Waar verzoeker tot slot nog problemen aanhaalt omwille van de Congolese etnie van zijn echtgenote, met name hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn echtgenote vaak werd nageroepen en beledigd, hij zelf een keer in elkaar werd geslagen toen hij op weg van zijn werk naar huis was en hun huis meermaals werd bekogeld met stenen, merkt de Raad op dat deze problemen, hoe laakbaar ook, niet van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont niet aan dat de discriminatie waarvan hij en zijn echtgenote slachtoffer werden en/of zullen worden in geval van terugkeer naar de Russische Federatie dermate systematisch en ingrijpend is dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in de Russische Federatie ondraaglijk wordt. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij eventuele problemen omwille van de Congolese etnie van zijn echtgenote, geen beroep zou kunnen doen op de Russische autoriteiten teneinde de nodige bescherming te verkrijgen. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.12. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, werd in de bestreden beslissing met recht het volgende overwogen:

“Daarnaast haalt uw advocaat nog in ondergeschikte orde aan dat er u subsidiaire bescherming dient te worden toegekend op basis van het blindelings geweld (CGVS, p.13). Waar kan worden aangenomen dat er in de provincie Donetsk sprake is van willekeurig geweld, dient er echter te worden opgemerkt dat u de Russische nationaliteit bezit en bijgevolg ook over een intern vluchtalternatief naar Rusland beschikt. Uit de bijgevoegde landeninformatie (zie blauwe map) blijkt dat er een aantal moeilijkheden zijn waarmee voormalige inwoners van de bezette gebieden geconfronteerd kunnen worden bij vestiging in de Russische Federatie zelf. Zo kan het ontbreken van een woonregistratie in het verkregen Russisch paspoort voor personen afkomstig uit de bezette gebieden moeilijkheden veroorzaken bij het verkrijgen van medische hulp, sociale steun of pensioenen in de Russische Federatie en deden er zich gevallen voor waarbij personen die afkomstig zijn uit de geannexeerde regio's op de arbeidsmarkt in Rusland discriminatie ondervinden omwille van hun afkomst. Er is echter geen informatie beschikbaar over grootschalige of systematische moeilijkheden waarmee de bevolking uit de bezette gebieden geconfronteerd worden bij vestiging in de Russische Federatie.

Bovendien bent u zelfredzaam genoeg om u ergens anders in Rusland te kunnen vestigen. Zo beheerst u het Russisch (zie gehoorverslag) en heeft u uw middelbaar onderwijs automechaniek, metaalbewerking en lasser afgewerkt (Verklaring DVZ, randnr.11). Daarnaast heeft u ook steeds, wanneer er werk was, gewerkt in Rusland in het verleden. U verklaarde drie verschillende jobs te hebben gehad zijnde als lader, in de bouw en m.b.t. verwarmingsinstallaties (CGVS, p.5). Betreffende uw gezondheidstoestand verklaart u dat u last heeft van uw rug doordat uw ene been korter is dan uw andere. U heeft ook problemen met de zenuwen in uw heup en valt soms zomaar flauw (Verklaring DVZ, randnr.29). Hoewel kan worden aangenomen dat dit voor eventuele moeilijkheden kan zorgen in uw dagelijks leven, volstaan deze problemen op zich niet om aan te nemen dat u niet in staat zou zijn om u ergens anders te vestigen dan Donetsk. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat uw medische toestand uw dagelijks leven dermate zou verhinderd hebben, dat u niet zelfstandig kan leven.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter verwijzen naar het reisadvies van de Belgische autoriteiten, naar een uitspraak van de Finse premier die stelt dat Rusland nog steeds de grootste bedreiging vormt voor de veiligheid van het Europees grondgebied en naar informatie over de recent aangenomen censuurwetten in de Russische Federatie die alle tegeninformatie over de oorlog in Oekraïne verbieden. Dit algemeen betoog is geenszins afdoende om bovenstaande pertinente vaststellingen te weerleggen of te verklaren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Russische Federatie een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.13. Het verweer van verzoeker is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van de motieven blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

4.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.15. Waar verzoeker duidt op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoeker ter zake is dan ook niet dienstig.

4.16. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

4.18. Evenmin is het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu niet het geval is.

4.19. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch een manifeste appreciatiefout kan worden aangenomen.

4.20. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die

inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4.21. Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat in hoofde van verzoekers echtgenote (gekend onder rolnummer RvV X), die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, eveneens bij arrest nr. 334 941 van 27 oktober 2025 werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS